

Arrest

**nr. 50 448 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2010 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 9 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 december 1998 een asielaanvraag in.

1.2. Op 10 maart 1999 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.3. Op 21 november 2000 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van toekenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij beslissing van 19 september 2001 weigerde de Vaste beroepscommissie voor Vluchtelingen verzoeker eveneens de hoedanigheid van vluchteling.

1.4. Op 1 december 2001 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.5. Op 14 juli 2003 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de minister besliste op 19 oktober 2005 om de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Op 20 januari 2006 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen.

1.7. Op 30 juni 2006 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 2 januari 2008 om de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Op 8 februari 2008 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 6 maart 2008 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10 De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid besliste op 26 november 2008 om de in punt 1.9. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Op 15 januari 2009 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen.

1.11. Op 29 januari 2009 diende verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 22 oktober 2009 diende verzoeker een aanvulling in op zijn in punt 1.11. vermelde aanvraag.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 26 juli 2010 om de in punt 1.11. vermelde aanvraag gelezen met de in punt 1.12. bedoelde aanvulling onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing wordt betekend op 9 augustus 2010.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene vermeldt dat hij geen enkel identiteitsdocument noch een internationaal reispaspoort bezit en dat hij geen weet heeft van een adres van een Bhutaneze Ambassade om hem te helpen.

Uit informatie verkregen van onze expertendienst Cedoca blijkt dat er sinds kort een diplomatieke post van Bhutan in België is gevestigd. Uit telefonisch contact met de ambassade van Bhutan blijkt dat deze diplomatieke post sinds augustus 2009 gevestigd is in België. Volgens Cedoca gaat het wel degelijk om een ambassade, dus met hetzelfde politieke/diplomatieke niveau als de ambassade in Genève. Verder navraag bij de ambassade bevestigt ons dat er via deze ambassade wel een paspoort kan afgeleverd worden in België (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Betrokkene toont dus niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat uit het asielrelaas van betrokkene, opgenomen in de beslissing dd 21.11.2000 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, onvoldoende elementen heeft aangebracht die aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk van Bhutan afkomstig is. Betrokkene dient zich te richten tot de juiste ambassade. Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.(...)"

1.14. Op 9 augustus 2010 wordt het op 26 juli 2010 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 DECEMBER 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 19.09.2001

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 01/12/2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van *"de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

Verzoeker betoogt als volgt:

"(...) Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Immers op 26.01.2009 werd door de vorige raadsman van verzoeker de regularisatieaanvraag van verzoeker ingediend op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en werd uiteengezet waarom verzoeker geen identiteitsdocument of paspoort kon bekomen.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is.

Dvz stelt nu in de bestreden beslissing dat er sinds 'KORT' (lees augustus 2009) een diplomatieke post van Bhutan in België zou zijn die verzoeker zou kunnen helpen aan een paspoort te geraken.

In eerste instantie dient benadrukt dat de aanvraag van verzoeker dateert van in januari 2009 en dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag deze diplomatieke post in België nog niet bestond.

Dit blijkt uit de bestreden beslissing zelf en dvz geeft dit dus zelf toe. Immers zij stellen dat deze post er pas sinds augustus 2009 zou zijn.

Dat van verzoeker dan ook bezwaarlijk kon verwacht worden dat bij het indienen van zijn aanvraag hij een paspoort kon voorleggen, immers deze diplomatieke post bestond toen nog niet.

Dat in tweede instantie dient benadrukt dat van dienst vreemdelingenzaken mocht verwacht worden dat verzoeker in kennis zouden stellen van deze diplomatieke post en zij hem alsnog de mogelijkheid zouden bieden om zich te wenden tot deze post teneinde de nodige documenten te bekomen, minstens dat zij hem in kennis zouden stellen van het feit dat er een diplomatieke post is in België waartoe hij zich zou moeten wenden en hem de kans geven hiervan het bewijs voor te leggen alvorens een beslissing te nemen.

Dat zij dit niet gedaan hebben.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig is geweest van dienst vreemdelingenzaken.

Bovendien dient benadrukt dat dvz zelf ook niet wist of deze post documenten afleverde omdat duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat zij zelf contact hebben dienen op te nemen met deze dienst.

Dat in derde instantie dient benadrukt dat de raadsman van verzoeker op 28.06.2010, VOOR de bestreden beslissing, een nieuwe aanvraag heeft ingediend op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet waarbij wel een identiteitsdocument van verzoeker werd gevoegd.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing hier totaal geen rekening mee heeft gehouden. Ook het bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard ging met de bestreden beslissing laat na te motiveren dat een nieuwe aanvraag werd ingediend op 28.06.2010. Hierover wordt met geen woord gerept.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten een schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991: formele motiveringsverplichting.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing

heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de formele motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat de minister nalaat te antwoorden op de argumenten die verzoeker aanhaalde bij zijn nieuwe aanvraag conform artikel 9 bis waarbij hij wel degelijk een paspoort/identiteitsdocument voegde. Voor de goede orde wordt de regularisatieaanvraag d.d. 28.06.2010 gevoegd bij de inventaris van huidig beroep.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit het middel dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch de inhoudelijke correctheid ervan betwist. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet stelt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

2.7. Waar verzoeker opwerpt dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dateert van januari 2009 en de verwerende partij derhalve niet dienstig in de bestreden beslissing kan stellen dat er een diplomatieke vertegenwoordiging van Bhutan in België aanwezig is sedert augustus 2009, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij op 22 oktober 2009 een aanvulling verstuurde op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van januari 2009. Op dat ogenblik bestond de diplomatieke post van Bhutan in België reeds een tweetal maanden. De Raad acht het dan ook geen schending van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur dat de verwerende partij verwijst naar het bestaan van de Bhutaanse diplomatieke post in België sedert augustus 2009 om te concluderen dat verzoekers aanvraag van 28 januari 2009 samen gelezen met zijn aanvulling van 22 oktober 2009 niet ontvankelijk is omdat deze niet vergezeld gaat van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van het overleggen van een identiteitsstuk zoals voorzien in artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet.

2.8. Met zijn betoog gaat verzoeker er bovendien aan voorbij dat de bestreden beslissing nog het volgende stelt: *"Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat uit het asielrelaas van betrokkene, opgenomen in de beslissing dd 21.11.2000 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, onvoldoende elementen heeft aangebracht die aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk van Bhutan afkomstig is. Betrokkene dient zich te richten tot de juiste ambassade."* De Raad stelt vast dat verzoeker hiertegen niets inbrengt.

2.9. Het komt de Raad voor dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf zorgvuldig dient te zijn bij het indienen van zijn aanvraag en zelf dient na te gaan of er een diplomatieke post van het land waarvan hij de nationaliteit bezit aanwezig is in België die gemachtigd is om reisdocumenten te verstrekken. Er kan in deze van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij alle vreemdelingen die voorhouden van Bhutaanse nationaliteit te zijn maar waarbij er twijfels rijzen of zij die nationaliteit wel bezitten en die op het Belgisch grondgebied verblijven en een Bhutaans identiteitsstuk dienen over te leggen, dient op de hoogte te brengen van het bestaan van een Bhutaanse diplomatieke post in België.

2.10. Het gegeven dat de verwerende partij bij de Bhutaanse diplomatieke post navraag doet of deze paspoorten kan uitreiken getuigt van een zorgvuldig optredende overheid die eerst nagaat wat de precieze bevoegdheid is van de betrokken post alvorens een negatieve beslissing inzake een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te treffen. Verzoeker kan hieraan geen verschoning voor zijn nalatig gedrag ontnemen.

2.11. Waar verzoeker verwijst naar een identiteitsdocument dat hij gevoegd heeft bij zijn nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 28 juni 2010 dient de Raad op te merken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met of gemotiveerd te hebben aangaande stukken die werden overgemaakt in het kader van een andere verblijfsaanvraag die het voorwerp zal zijn van een afzonderlijke beslissing. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota blijkt uit het administratief dossier ten andere dat verzoeker hierbij plotseling verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en niet de Bhutaanse nationaliteit, zodat de Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen belang heeft bij zijn in onderhavig verzoekschrift geleverde kritiek op de motivering van de eerste bestreden beslissing inzake de aanwezigheid van een Bhutaanse diplomatieke post in België sedert augustus 2009. Bovendien toont dit de pertinentie aan van de passage in de bestreden beslissing die stelt: *"Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat uit het asielrelaas van betrokkene, opgenomen in de beslissing dd 21.11.2000 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, onvoldoende elementen heeft aangebracht die aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk van Bhutan afkomstig is. Betrokkene dient zich te richten tot de juiste ambassade."*

2.12. De Raad ziet niet in waarom de tweede bestreden beslissing, die getroffen werd samen met de eerste bestreden beslissing, hiervan het corollarium is en die er enkel toe strekt de illegale verblijfs-

toestand van verzoeker vast te stellen – die verzoeker niet betwist – dient te verwijzen naar verzoekers nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 28 juni 2010 (cfr. RvS 9 februari 2010, nrs. 200 639 en 200 640). Het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft geen invloed op de verblijfssituatie van een vreemdeling en verhindert in principe niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt op grond van de vaststelling dat een vreemdeling op illegale wijze in het Rijk verblijft (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA